

Fuzzy Electronics (& Magnetics)

Kjell Bjørgeengen / Frederik De Wilde / Jerry Galle / Doris Kuwert /
Semiconductor / Bram Vreven

13/02/2009 > 04/04/2009

De tentoonstelling *Fuzzy Electronics (& Magnetics)* belicht het belang van accidentele veranderingen in zogenaamde 'nieuwe' media. Er worden een aantal fricties vooropgesteld: onregelmatigheden die een ander licht werpen op het strakke kader van de digitale beeldvorming. Enerzijds wordt er verwezen naar fenomenen als fysische vervreemding en nostalgie, maar daarnaast ontstaat er ook ruimte voor de poëtisch-sensoriële mogelijkheden van deficiënte digitale processen en verrassende elektromechanica. De botsing tussen complexe analoge impulsen, zoals 16 mm of traditionele zwart-witfotografie, en de binaire logica van digitale beeldrasters geldt bij een aantal kunstenaars als een belangrijk uitgangspunt. Ze verwijzen naar het fenomeen van *contingency*: de onvoorziene gebeurtenissen die de computergestuurde signaalverwerking doorkruisen en ontregelen.

Andere kunstenaars richten zich eerder op elektromagnetische en kinetische processen. Allen spelen ze in op onvoorspelbaarheid en gaan ze op zoek naar de fysiologische en metaforische stoorzenders in het reductie- en versterkingsproces van technologie en nieuwe media.

Semiconductor staat sinds 1997 voor Ruth Jarman (°1973, Southampton) en Joe Gerhardt (°1972, Oxford). Het Britse kunstenaarsduo maakt audiovisuele installaties van steden in beweging en systemen in chaos. Ze schetsen een beweeglijk en desoriënterend beeld van een *wereld-in-flux*, een digitale omgeving waarin tijds-kaders exploderen en de natuurlijke orde der dingen doorbroken wordt. Geluid speelt hierbij een centrale rol: het genereert, controleert en ontcijfert de beeldvorming.

Met dank aan Matthew Miller (Fabrica, Brighton).

Magnetic Movie ontstond tijdens een residentie in de laboratoria van de NASA in Berkeley. Aan de hand van toelichtingen van NASA-wetenschappers maakte Semiconductor een speelsmagische visualisatie van elektromagnetische turbulenties rondom de zon. De film zoomt in op de manier waarop ongrijpbare natuurfenomenen eerst in woorden en daarna in beelden vertaald worden, en wijst hiermee ook op de nauwe verbanden tussen kennis en verbeelding.

Brilliant Noise is een film met beelden van de zon, zoals die door satellieten geregistreerd worden om naar de laboratoria van de NASA opgestuurd te worden. De soundtrack illustreert de onzichtbare krachten die op het zonneoppervlak aanwezig zijn.

Do You Think Science ... onderwerpt wetenschappers uit verschillende hoeken aan een vorm van

inhoudelijk zelfonderzoek, uit nieuwsgierigheid om te weten of wetenschappers en onderzoekers zichzelf ook auto-referentiële vragen stellen. Vragen ze zich af wat wetenschap is? Met andere woorden: stellen ze zichzelf het soort vragen dat beeldende kunstenaars zich zouden stellen?

The Sound of Microclimates toont het uitzicht en het geluid van een reeks ongewone patronen van het weer in Parijs, en de manier waarop grootschalige architectuurprojecten verrassende weersituaties doen ontstaan.

Linear is een digitale film die opgebouwd is rond analogieën tussen beeld en geluid. De lijnen waar de titel naar refereert, fungeren als snaren en brengen zowel visuele als auditieve trillingen voort.

Frederik De Wilde (°1975, Aalst) startte zijn onderzoek naar de raakvlakken tussen kunst en wetenschap met *Electric Organ Discharge* (EOD), een project waarin hij de baltssignalen van bio-elektrisch geladen vissen omzet naar beeld en geluid (*Electric Courtship Songs*). In zijn veelzijdige praktijk ontwikkelt hij strategieën om de interactie tussen mens, technologie en natuur te detecteren, vaak tot op nanotechnologisch niveau.

In *EOD04* staat de gevoeligheid van bio-elektrische vissen voor vervuiling centraal. Net als de kanaries in de koolmijnen zijn elektrische vissen bijzonder goed in het opsporen van toxische stoffen en pollutanten. Het werk zelf bestaat uit een cilindrisch element waarin de vissen visuele en auditieve signalen genereren die aanwijzingen geven over de kwaliteit van water uit de Dender.

Geheimschreiber is een prototype van een robotje dat zwarte lijnen tekent en traceert. Het robotje lijkt wat doelloos te cirkelen rondom zijn eigen vacuüm. Telkens opnieuw probeert het te ontsnappen aan zijn geprogrammeerde schrijftuur en logica, maar het motief dat hij het vaakst creëert, is niet meer dan een lege krul. De naam van het prototype verwijst naar de coderingsmachines van het Derde Rijk.

As in (a) but not in (b) laat zien hoe de interactie verloopt tussen een (stoor)zender en een ontvanger. De theremin, een Russische uitvinding uit het begin van de twintigste eeuw, is een instrument dat je bespeelt zonder het aan te raken: het straalt een elektromagnetisch veld uit dat reageert op de bewegingen van de toeschouwer. Net als in *EOD04* staat signaalverwerking hier centraal, of anders gezegd: de verhoogde sensibiliteit waarmee aspecten van een (tentoonstellings)omgeving in kaart gebracht worden. Niet geheel toevallig was Theremin, de uitvinder die zijn naam gaf aan het instrument, ook zeer bedreven in het ontwerpen van spionageapparatuur.

Kjell Bjørgeengen (°1951, Oslo) is een van de belangrijkste Noorse kunstenaars van het moment. Zijn monumentale installatiewerken brengen tegelijk een desoriënterende en meditatieve ervaring teweeg. In de traditie van videopioniers als The Vasulkas maakt Bjørgeengen gebruik van overstuurde beeld- en geluidssignalen om de onderdrukte lichamelijke van beeld dragers zichtbaar te maken. Voor de geluidscompositie van deze titelloze installatie werkte hij samen met muzikanten als Streifenjuko, Keith Rowe en Philipp Wachsmann.

Met de steun van the Office of Contemporary Art Norway.

Doris Kuwert (°1952, Bückeberg) studeerde beeldende kunst in Amsterdam en Berlijn, en toont haar werk in binnen- en buitenland. De kunstenaar laat eenvoudige basismaterialen door middel van elektromechanische en elektronische ingrepen uitgroeien tot subtiele poëtische audiovisuele sculpturen. In *Netwerk* onderzoekt ze de invloed van magnetische velden op de beweging en het geluid van kleine objecten. De interactie tussen de objecten varieert van duidelijke aanrakingen of botsingen tot nauwelijks zichtbare positieveranderingen. Deze bewegingen produceren een rijkdom aan (versterkte) klanken die alle fysische componenten van de installatie hoor- en voelbaar maken.

De objecten kunnen aangeraakt worden.

Met dank aan Els Van Riel.

Het oeuvre van **Bram Vreven** (°1973, Gent) is opgebouwd uit strak gecomponeerde visuele structuren die vaak volgens verschillende methodes in beweging gezet worden. Eenvoud en reductie vormen de solide uitgangspunten van zijn werk, al worden zijn ingrepen vaak geactiveerd door bewegingen die telkens opnieuw uitmonden in complexiteit. *Rays*, een monumentaal kinetisch werk, toont een stille en elegante aaneenschakeling van choreografische patronen.

Met de steun van Stroom Den Haag

Jerry Galle (°1969, Antwerpen) toont het verborgen leven van beelden in een machine, vaak vertrekkende van die ene vraag: kan een computer kunst maken? Staat de methodische logica van een computer poëzie en menselijkheid in de weg? Door fouten die ingebouwd zitten in de software slaat de computer voortdurend aan het twijfelen, waardoor hij telkens andere beelden genereert of nieuwe tekstfragmenten selecteert. De toeschouwer is *ad hoc* getuige van het ontstaan van nieuwe verbanden en betekenissen, al kan hun relevantie niet meteen getoetst worden. De tastbare werkelijkheid blijft verborgen achter een veelheid van schermen, of, als we op het laatste scherm mogen afgaan, achter de blinde ogen van hoog opgezette pauwenstaart. De flarden dialoog die opduiken in het scherm achterin werden geplukt uit *The Lawn Mover Man*, een film over een licht mentaal gehandicapte jongen die een machtspotentaat wordt in een virtuele wereld, nadat zijn intelligentie op een kunstmatige manier geboost werd.